

Εἰς μνήμην Κων. Δ. Γεωργούλη ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τῆς γεννήσεώς του

Ὁ Κωνσταντῖνος Δ. Γεωργούλης, γεννηθεὶς τὸ 1894 εἰς τὰς Καλάμας καὶ τελευτήσας τὸ 1968, εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἰδρυτὴς τῆς Ἑταιρείας Ἑλλήνων Φιλόλογων καὶ ὁ διαμορφωτὴς τοῦ περιοδικοῦ τῆς *Πλάτων*, θὰ ἦτο δὲ ἑκατονταετὴς ἐὰν ἔζη σήμερον. Δὲν ζῆ σωματικῶς, ζῆ ὅμως εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν ὄλων τῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν καὶ τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων τῆς Ἑλλάδος, διὸ καὶ ἡ Ἑταιρεία μας τιμᾷ τὴν μνήμην του.

Ὁ Γεωργούλης ὑπῆρξε μία καταπληκτικὴ, μοναδικὴ προσωπικότης, ἐνσάρκωσις τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἰδανικοῦ Ἑλλήνου, προσέφερε δὲ τόσον πολλὰ καὶ σοβαρὰ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Παιδείαν, ὥστε δικαίως ἀπεκλήθη ὑπὸ πολλῶν λογίων Διδάσκαλος τοῦ Γένους. Ἀγχινοῦστατος εἰς τὸ πνεῦμα, ἀριστοῦχος δὲ καὶ πρῶτος εἰς τὰς σπουδὰς, εἰς τὰς μαθήσεις, εἰς τὴν ἐκπαιδευτικὴν του ὑπηρεσίαν, ἐνάρετος δὲ, λιτός, μετριόφρων, εὐπροσήγορος καὶ πάντοτε πρόθυμος καὶ γενναιοφρῶν εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν δὲν ἐγνώρισεν εἰς τὴν ζωὴν οὔτε ἀνταγωνιστὴν οὔτε ἀντίπαλον. Εἰς ὅλας τὰς πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔζησε καὶ ἔδρασεν, ὑπῆρξεν ἄτομον θαυμαζόμενον, ἐκτιμώμενον, προσωπικότης ἀκεραία, ἀγαπητὴ καὶ σεβαστὴ, χωρὶς ἐχθρόν, χωρὶς ἀντιπαθούντας.

Λόγω τῶν περιστάσεων τῆς Πατρίδος κατὰ τὴν ἐποχὴν του ὑπηρετήσεν εἰς τὸ στράτευμα ἐπὶ ἑπτὰ καὶ πλέον ἔτη καὶ μετέσχε τῶν πολέμων καὶ μαχῶν ἀπὸ 1916 μέχρι 1923 εἰς τὴν Μακεδονίαν, τὴν Θράκην καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἐφεδρὸς ἀξιωματικὸς. Διεθρῦλῆθη ὡς ἥρωας, διότι πολλάκις ἐθελοντικῶς καὶ αὐτοβούλως ἀνελάμβανεν ὡς ἀποσπασματάρχης εἰς Μικρὰν Ἀσίαν ἐπιδρομὰς καὶ ἀναγνώρισις καὶ ἐπικινδύνους ἀποστολὰς ἀπτόητος. Ἡ ἀφοβία του εἶχεν ἐνθουσιάσει τὸ στράτευμα καὶ τὸ ὄνομά του εἶχεν ἀποβῆ θρυλικόν, ἡ δὲ θρυλικὴ του στρατιωτικὴ φήμη τὸν παρηκολούθησε καὶ εἰς τὸν πολιτικὸν βίον, ἀφοῦ μάλιστα αὕτη συνῆδε καὶ πρὸς τὸ ἄριστον εἶδος τῆς συμπεριφορᾶς του εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον. Οἱ στενοὶ του φίλοι ἦτο εὐκολον νὰ διαπιστώσουν, πόσον ὁ ἴδιος ἦτο ἐσωτερικῶς ὑπερήφανος διὰ τὴν στρατιωτικὴν του προσφορὰν, ὅταν ὁ ἴδιος λόγου γινομένου περὶ τοῦ Αἰσχύλου ὑπεγράμμιζεν ὅτι ὁ Ποιητὴς δὲν ἔκαυχάτο διὰ τὸ δραματικόν του ἔργον ἀλλὰ διὰ τὴν στρατιωτικὴν του δρᾶσιν.

Ἐμνημόνευσα τὴν μεγάλην χρονικῶς καὶ ἀρίστην ποιοτικῶς στρατιωτικὴν του ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν ἡ Πολιτεία ἐβράβευσε διὰ πληθῆος μεταλλίων πολεμικῆς ἀριστείας, ὡς οὐσιῶδες πιστοποιητικὸν τῆς προσωπικῆς ἀξίας τοῦ πολίτου. Ἡ μεγάλη ἀξία τῆς στρατιωτικῆς προσφορᾶς τοῦ Γεωργούλη πρὸς τὴν Πατρίδα, συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ἐπίσης μεγάλην καὶ ἀνιδιοτελεῆ του προσφορὰν, ἐκπαιδευτικὴν καὶ πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν. Ἐὰν συγκρίνη τις τὴν γενικὴν προσφορὰν τοῦ Γεωργούλη, πὸ εἶναι μεγάλη καὶ ἀθόρυβος —χωρὶς ἢ Πολιτεία νὰ τὴν ἀνταμείψῃ μὲ τὸν προσήκοντα τρόπον— πρὸς τὴν προσφορὰν ἄλλων συγχρόνων του ἥσσονος βεληνεκοῦς προσωπικοτήτων, θὰ μελαγχολήσῃ βλέπων προτιμηθέντας ὑπὸ τῆς Πολιτείας θορυβῶδεις τινὰς τύπους, ἀποφυγόντας τὴν στράτευσιν ὀλοτελῶς καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ πολέμου, καιροσκοποῦντας δὲ καὶ καπηλευομένους τὰ δημοκρατικὰ ἰδεώδη. Αὐτὰ συμβαίνουν, ὅταν αἱ δημοκρατίαι περιπίπτουν εἰς κυβερνήτας δημαγωγοὺς ἢ ἰδιοτελεῖς καὶ ἐπηρεάζονται ἀπὸ ὑποπτα συγκροτήματα τῆς τετάρτης ἐξουσίας.

Ὁ Γεωργούλης παρέμεινεν ἄγαμος καὶ τοῦτο διὰ νὰ γηροβοσκήσῃ τὸν πατέρα του. Λόγω τῆς μεγάλης του μορφώσεως, οὐχὶ δὲ μονομεροῦς ἀλλὰ πολυμερεστά-

της, κυρίως δὲ ἐκ φρονητισμοῦ του ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ φιλοσοφίας εἶχεν ἐπιβάλει συνειδητῶς εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἰδεῶδες συμπεριφορᾶς ἐναρέτου, συμφώνου πρὸς τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν, πρὸς τὸ ὅποιον ἔμεινε σκληρῶς συνεπής. Δὲν συνεχώρησεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του καμμίαν παράβασιν. Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν ἔργων του.

Κατὰ τὸ 1916 τὸ ἔθνος μας ἐδιχάσθη πολιτικῶς μεταξὺ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ Βενιζέλου. Ὁ Βενιζέλος ὡμολόγησε μεταμέλειαν, διότι ἐπραγματοποίησε τὸν διχασμόν. Τὸ κακὸ ἔγινε ὀριστικόν καὶ δρέπει ἀκόμη τοὺς καρπούς του τὸ ἔθνος. Ἡ Οἰκογένεια τοῦ Γεωργούλη ἦτο μὲ τὸ μέρος τοῦ Βενιζέλου. Ὁ Βενιζέλος ἦτο συντηρητικὸς καὶ ἐδημιούργησε τὸ ἰδιώνυμον ἀδίκημα διὰ τοὺς κομμουνιστάς. Ἡ κίνησις ὁμως τοῦ Βενιζέλου ἐβάδισε πρὸς τὴν ἰδικὴν της κατεύθυνσιν ἐκβαλοῦσα τὸν Βενιζέλου. Ἦλθε ἡ δημοκρατία, ὁ Παπαναστασίου, οἱ προοδευτικοὶ μὲ τὸν Γληνὸν εἰς τὴν Παιδείαν. Ὁ Γεωργούλης ἄφηκε τὸν Βενιζέλου καὶ ἐπῆγε μὲ τὸν Παπαναστασίου καὶ μὲ τὸν γόητα Γληνόν, τοῦ ὁποίου ἔγινε πιστὸς φίλος καὶ ἀκροατῆς εὐμενῆς, ἀκόμη καὶ τῶν ἀποκρυπτομένων ἀπὸ τὸ κοινὸν μυχίων ἐπιδιώξεών του. Αὐτὰ περὶ τὸ 1930. Ἦλθεν ὁ διαγωνισμὸς διὰ τὴν Εὐρώπην τοῦ Παπανδρέου. Μεταξὺ τῶν 70 ἀρίστων φιλολόγων ὑποψηφίων, γυμνασιαρχῶν, συγγραφέων καὶ ἄλλων ἀρίστων τοῦ Κλάδου, ὁ Γεωργούλης ἦλθε πρῶτος εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εἰς τὸ Βερολίνον μὲ μεγάλους νέους διδασκάλους, μὲ ἄλλην νοοτροπίαν γεωγραφικῶς εὐρυτέραν, ἔλαβεν ἀπόστασιν ἀπὸ τὰ νεφελώματα τοῦ Γληνοῦ, ἔλαβε συνείδησιν πόσον μεγάλη ἰδέα εἶναι ἡ πατρις καὶ πόσον ἱερά τὰ πάτρια ἦθη. Οἱ προοδευτικοὶ φίλοι τοῦ Γεωργούλη τὸ παρατηροῦν αὐτὸ καὶ ὁ Λευτέρης Ἀλεξίου, κουνιάδος τοῦ Καζαντζάκη καὶ ποιητῆς, σημειώνει διὰ τὸν Γεωργούλην: *Καὶ πατριώτης Μαρξιστῆς καὶ θρησκὸς μολσεβίκος*. Ὁ Γεωργούλης ἐξεκαθάρισε μέσα του ὅτι, Ναι πρόοδος, ἀλλὰ πρόοδος πρῶτα γιὰ τὸ σπιτί μας, διὰ τὸ ἔθνος μας, Ἡ ὑποδούλωσις εἰς ξένους ἀφέντες δὲν εἶναι πρόοδος, εἶναι συμφορά. Ὁ Γεωργούλης ἐξεκαθάρισεν ἀπὸ τότε τὴν θέσιν του καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ κατοχὴ καὶ τὸ ΕΑΜ ἤξερε τί ἔπρεπε νὰ κάμη. Ἀλλά, ἐνῶ ὁ Γεωργούλης ἄλλαξε, ἐν τούτοις ὁ κόσμος τὸν ἔκρινεν ἀπὸ τὴν φήμην τοῦ παρελθόντος. Κατὰ τὰ ἐπαναστατικὰ ἐπεισόδια τοῦ 1935 εἶχε τιμωρηθῆ μὲ ἐξάμνηνον ἀπόλυσιν διὰ φιλοκομμουνιστικὰ φρονήματα.

Ἄφ' ἧς ἐπανῆλθεν ἐξ Εὐρώπης τὸ 1933, ὑπηρετεῖ ὡς Γυμνασιάρχης. Ἡ φήμη του ὡς σοφοῦ διδασκάλου καὶ χαριτωμένου ἀνθρώπου, τιμωμένου ὑπὸ τῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν πνευματικῶν ἡγετῶν τῆς συμπρωτεύουσας καὶ μάλιστα θεωρουμένου ὡς προοδευτικοῦ, εἶχε διαδοθῆ εἰς ὀλόκληρον τὴν Μακεδονίαν, μετετρέπη δὲ εἰς θαυμασμόν ὅταν τὸ 1935 ἐξέδωκε τὴν θαυμασίαν ἐκδοσιν τῶν Μεταφυσικῶν τοῦ Ἀριστοτέλους. Οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης τὸν ἐκάλουν νὰ γίνῃ καθηγητῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, αὐτὸς ὁμως δὲν ἠθέλησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Μέσσην Ἐκπαίδευσιν. Ἐνόμισεν ὅτι, ἂν τὸ ἔπραττε, θὰ ἦτο ἔνοχος ἀπιστίας ἐναντι τῆς Πολιτείας, ἡ ὁποία τὸν μετεξεπαίδευσεν χάριν τῆς Μέσης Ἐκπαίδευσως. Ἡ φήμη του εἶχε γίνῃ πανελληνίως καὶ ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκὰς τοῦ Μεταξᾶ. Ὁ νουνεχὴς δικτάτωρ μαθὼν ὅτι ὁ θαυμαστὸς αὐτὸς φιλόλογος ἦτο καὶ ἀδελφὸς ἐνὸς ἐξόχου συνταγματάρχου, τὸν ἐκάλεσε τὸ 1940, συνεζήτησε μαζί του καὶ τὸν προήγαγεν εἰς Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν Πειραιῶς. Βραδύτερον κενωθείσης τῆς θέσεως ἔγινε κατὰ γενικὴν ἀπαίτησιν Διευθυντῆς τοῦ Διδασκαλείου Μέσης Ἐκπαίδευσως. Ἐπὶ 25 ἔτη ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς ἔκαμε τὴν μετεκπαίδευσιν ὄλων σχεδῶν τῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν τῆς Ἑλλάδος, διέμρφωσε τὰς εἰς παγκόσμιον κλίμακα ἐγκυροτέρας μορφᾶς Διδακτικῆς καὶ ἀνεκίνισεν τὸ διδακτικὸν ἔργον τῶν Ἑλλήνων καθηγητῶν. Εἶπα «εἰς παγκόσμιον

κλίμακα» και ἄς μὴ ληφθῆ τοῦτο ὡς ὑπερβολή. Οἱ μετεκπαιδευθέντες τότε εἰς τὴν ξένην και ἰδίᾳ εἰς τὸ Βερολίνον ἔλαβον πλουσίαν πείραν. Ἐκεῖ ἐλειτούργουν πειραματικῶς ἑκατοντάδες σχολείων πάσης κατευθύνσεως παιδαγωγικῆς θεωρίας και ἔθνικῶν ἀπόψεων. Σχολεῖα ῥωσικῆς ὀργανώσεως και προγράμματα, γαλλικῆς, ἀγγλικῆς, ἀμερικανικῆς, ἀγροτικῆς, τεχνικῆς, εἰδικῆς, ἐλευθέρως κλπ. Ἡ πείρα τῶν ἐλλήνων ἀκροατῶν ἦτο πλουσία και ὁ Γεωργούλης με τὴν ἐπιστημοσύνην και σφροσύνην του ἠδυνήθη νὰ κάμη σύνθεσιν τῶν καταλλήλων στοιχείων διὰ τὴν διαμόρφωσιν τῆς ἀρίστης Ἑλληνικῆς Διδακτικῆς. Ἀπέραντος εἶναι ἡ πνευματικὴ παραγωγή του. Λεπτομερεστέρα ἀναγραφή αὐτῆς εὐρίσκεται εἰς τὸ περὶ αὐτοῦ ἄρθρον τῆς Μεγάλης Παιδαγωγικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τῆς ἐκδόσεως Ἑλληνικὰ Γράμματα Herder τόμ. Α΄, σελ. 739-743 (α΄ ἐκδόσεως).

Ἔργον συγγραφικὸν τεράστιον δι' ὅλους τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς και φιλοσόφους, διὰ τὰ ἀρχαῖα μαθηματικά, διὰ θέματα θεολογικά, χιλιάδων σελίδων εἰς αὐτοτελῆ ἔργα και εἰς τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν τοῦ Ἥλιου, τῆς Ὁρησκευτικῆς και Ἠθικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας, τοῦ Παπύρου, τῆς Ἱστορικῆς και Λαογραφικῆς Ἐταιρείας Χαλκιδικῆς, τοῦ περιοδικοῦ «Πλάτων» και πλείστων περιοδικῶν. Πλήθος ἔργων του φιλοσοφικῶν, φιλολογικῶν και παιδαγωγικῶν ἔχει ἐκδοθῆ μεταθανάτιως, διότι ζῶν ἀπέφευγε τὴν ἐκδοσίν των, ἵνα μὴ κατηγορηθῆ ἐπὶ βιβλιοκαπηλία.

Τὸ 1952 ὁ Στρατάρχης Παπάγος τὸν ἐκάλεσε και τοῦ ἀνέθεσε τὴν Γενικὴν Γραμματεῖαν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ὅπου παρέμεινε μέχρι τοῦ 1957 σημειώσας τὴν παγκοσμίως ἀναγνωρισθεῖσαν ἐποχὴν τῆς χρυσῆς διοικήσεως. Ἐπέφερε καινοτομίας εὐεργετικὰς διὰ τὴν Παιδείαν και διηκόλυνε τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον νὰ προπαρασκευάσῃ τὸ διαφόρων κατευθύνσεων πρόγραμμα ὄλων τῶν σχολείων Δημοτικῆς, Μέσης, Τεχνικῆς και Ἀνωτέρας Ἐκπαιδεύσεως κατὰ τὴν μεταρρυθμισιν Καραμανλῆ-Βογιατζῆ τοῦ 1959 με τὴν ἰδικὴν του συμβολήν. Χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἠρνήθη νὰ δεχθῆ τὸ νόμιμον ἐπιμίσθιον διὰ τὴν δευτέραν θέσιν τοῦ Γεν. Γραμματέως ποὺ ὄριζεν ὁ νόμος και ἐπέπληξε τὸν προσωπάρχην ἐπιμένοντα εἰς τὴν σύνταξιν καταστάσεων. Μετὰ πέντε ἔτη, διὰ τὸν διάδοχόν του ὁ Προσωπάρχης συνέταξε τὰς καταστάσεις ἐπιμίσθιου δευτέρας θέσεως και μετὰ τὴν ὑπογραφὴν των ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ ἀνέφερον εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ Γεωργούλης εἶχεν ἀρνηθῆ νὰ εἰσπράξῃ τὸ ἐπιμίσθιον. Ὁ Ὑπουργὸς παρετήρησεν ὅτι αὐτὸ ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον και διέταξε νὰ συνταχθοῦν τώρα ἀναδρομικῶς καταστάσεις. Ἐξεδόθη ἔνταλμα εἴκοσι περίπου χιλιάδων δραχμῶν, τὸ ὅποιον ἀπεδέχθη περιχαρῆς. Ἔγινε γνωστὸν ὅτι ἔσπευσε και ἀγόρασε τέσσερα κοστούμια.

Δὲν εἶχεν ὁμως ἐπισπάσει τὴν ἐκτίμησιν και τὸν θαυμασμὸν μόνον τοῦ Μεταξᾶ και τοῦ Παπάγου, ἀλλὰ και τοῦ Γεωργίου Παπανδρέου, ὁ ὅποιος τὸν εἶχεν ὡς ἰδιαιτερόν του Σύμβουλον ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ 1944 και κατόπιν. Εἰς τὰς εἰσηγήσεις τοῦ Γεωργούλη ὁ Γ. Παπανδρέου ὀφείλει τὴν ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἰδρύματος Κρατικῶν Ὑποτροφιῶν και τῆς ἀναθέσεως τῆς διοικήσεώς του εἰς τὸν Γεώργιον Βεντήρην και τὴν ἰδέαν νὰ ἀναγράψῃ εἰς τὸ Σύνταγμα τοῦ 1950 ὅτι ἡ Ἐκπαίδευσις θὰ διέπεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ ἐπαφὴ τοῦ Γεωργούλη με τοὺς μεγάλους διδασκάλους τῆς Δύσεως, W. Jaeger, Ed. Norden, N. Hartmann, Ed. Spranger, Edmont Husserl και Martin Heidegger τοῦ ἀπεκάλυψε ἐναργέστερον τὴν τεραστίαν συμβολὴν τῶν Ἑλλήνων ὄχι μόνον τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ και τῆς Ἀλεξανδρινῆς και τῆς Βυζαντινῆς εἰς τὴν θεμελίωσιν τῶν Ἐπιστημῶν και τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ εἶδε τὴν ἐνότητα τῆς ἑλληνικῆς πνευματικῆς παραδόσεως καθαρθείσης ἀπὸ τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ

καὶ τοὺς μεγάλους Πατέρας καὶ ἐκφραζομένης διὰ τῆς ἐνιαίας γλωσσικῆς καὶ ἐκπαιδευτικῆς παραδόσεως. Καὶ διέκρινεν ὅτι αὐτῆς τῆς παραδόσεως τὸ ἰδεώδες ὁδηγεῖ εἰς σκέψιν ἐλευθέραν, εἰς βίον αὐτόνομον καὶ ἀξιοπρεπῆ, εἰς πρόοδον ἀτομικὴν καὶ ἐθνικὴν. Ἡ ἐλληνικὴ πνευματικὴ παράδοσις φωτίζει τὸν δρόμον τῶν Ἑλλήνων διὰ μέσου τῶν αἰώνων, διὰ μέσου εὐτυχῶν καὶ διὰ μέσου δυστυχῶν καὶ σκοτεινῶν περιστάσεων. Ὁ Γεωργούλης εἶναι ἀπόστολος αὐτῆς τῆς πνευματικῆς παραδόσεως τοῦ ἔθνους μας. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐλληνοχριστιανικὸν πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας ἠθέλησε νὰ ὑπηρετήσῃ μὲ τὴν διδασκαλίαν του, μὲ τὰ συγγράμματά του, μὲ τὰς ὁμιλίαις του, μὲ τὰς συνεργασίας του εἰς ἀναρίθμητα ἔντυπα καὶ τέλος μὲ τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἑταιρείας Ἑλλήνων Φιλολόγων καὶ τὸ περιοδικὸν *Πλάτων*. Τὴν μεγαλωσύνην τοῦ ἀνδρὸς ἠθέλησε νὰ τιμήσῃ ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ζητήσασα δύο φορές νὰ τὸν κάμῃ μέλος τῆς. Αὐτὸς δὲν τὸ ἠθέλησε, δὲν ὑπέβαλεν αἴτησιν. Τὴν πρώτην φοράν τὸν προέτεινεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας Σπ. Μελάς μὲ τὸν παλαιότερον Πρόεδρον Π. Πουλίτσαν, λέγοντα «δὲν ἐνδιαφέρομαι διὰ τὸν Γεωργούλην, διὰ τὴν Ἀκαδημίαν ἐνδιαφέρομαι». Τὴν δευτέραν φοράν τὸν ἐπρότεινε σύσσωμον τὸ Τμήμα τῆς Ἀκαδημίας μὲ 16 Ἀκαδημαϊκοὺς. Οὔτε κατὰ τὴν πρώτην φοράν οὔτε τὴν δευτέραν ἐξελέγη. Αὐτὸς οὔτε τὴν μίαν φοράν οὔτε τὴν ἄλλην ὑπέβαλεν αἴτησιν, ἰδιωτικῶς ἔλεγεν εἰς συνομιλητὴν του «Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἐνδιαφέρομαι; Δὲν μὲ συγκινεῖ».

Θὰ ἠδύνατο ἐὰν τὸ ἐπέδιωκε νὰ γίνῃ ὄχι μόνον Ἀκαδημαϊκὸς ἀλλὰ καὶ Ὑπουργός. Ὅμως ἔπαυσε νὰ εἶναι ἀριστερός καὶ μαρξιστὴς χρησιμοποιοῦν τὸ καμουφλάζ τοῦ προοδευτικοῦ ἀριστεροῦ, ἔπαυσε νὰ εἶναι ψυχαρακὸς καὶ «δημοτικιστὴς» καὶ εἶδεν ὅτι ἡ γλώσσα εἶναι μία, γραπτὴ μορφή καὶ προφορικὴ μορφή, καὶ ἠμπορεῖ ἕκαστος νὰ ὁμιλῇ ὅπως θέλει καὶ νὰ γράφῃ ὅπως θέλει, ὅμως εἴτε θέλει εἴτε δὲν θέλει, ὑποχρεοῦται νὰ μάθῃ εἰς τὸ σχολεῖον ἐντελῶς τὴν χρῆσιν τῆς γραπτῆς γλώσσης τῶν 100 προηγουμένων γενεῶν, ἢ ὅποια ἔχει σταθεροὺς κανόνας. Μάθε τί εἶναι ὁ κανὼν καὶ κάμνε κατόπιν ἐλευθέρως αὐτὸ πού θέλεις.

Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τοῦ Γεωργούλη (ἀλλοίμονον ἂν εἶσαι νέος καὶ δὲν εἶσαι ἐπαναστάτης, τρισαλλοίμονον ὅμως ἂν ἐνηλικιωθῆς καὶ ἐξακολουθεῖς νὰ ἐπαναστατῆς) δὲν ἦτο ἀρεστὴ οὔτε εἰς τὰ σκοτεινὰ ἄντρα τῶν συγκροτημάτων τῆς τετάρτης ἐξουσίας οὔτε εἰς τοὺς μεγαλωνύμους κύκλους τῆς πολιτικοακαδημαϊκῆς μαφίας. Ὁ Γεωργούλης δὲν ἦτο ποτὲ φιλόδοξος θέσεων, ἐξουσιῶν καὶ πλοῦτου καὶ δὲν τοῦ ἐχρειάζετο νὰ λάβῃ τι ἐξωθεν. Ὁ Κωνσταντῖνος Γεωργούλης ἦτο κῆρυξ καὶ θεράπων ἐνὸς ὑψηλοῦ ἰδεώδους, τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου ἐκφραζομένου διὰ τῆς ἐλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως, καὶ ἐφ' ὅσον ἔζη ὑπηρετήσε τὸ ἰδεώδες τοῦτο πιστῶς καὶ ἐπιτυχῶς εἰς βαθμόν, τὸν ὅποιον οὐδεὶς ἄλλος ἐπέτυχε. Ὑπῆρξεν αὐτάρκης, ἀνδρείος, σοφός, σώφρων καὶ δίκαιος, ὁ κατὰ Πλάτωνα ἐνάρετος καὶ ἐπὶ πλέον ἦτο ἀγαθὸς καὶ ταπεινόφρων κατὰ Χριστόν. Τὴν Ἑταιρείαν μας τὴν ἔθεμελίωσε καὶ τὴν ἔταξεν ὡς ὁμονοῦσαν σύνθεσιν τῶν προσπαθειῶν τῶν φιλολόγων ὅλων τῶν ἀπόψεων καὶ τῶν τάσεων μακρὰν καὶ ἔξω πάσης ὁμαδοποιήσεως καὶ πάσης φατρίας. Ὅλοι μαζί χάριν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογικῆς Ἐπιστήμης.

Χαῖρε σὺ Κωνσταντῖνε καὶ εἰν Ἀῖδαο δόμοισι